

Sygn. akt: I C 1782/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	sekretarka Anna Jakubiszyn

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa G. H.

przeciwko K. R.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda G. H. na rzecz pozwanego K. R. kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

UZASADNIENIE

Powód G. H. w pozwie wniesionym do tutejszego Sądu dnia 22 października 2015 r. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. R. kwoty 10.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy na skutek naruszenia dóbr osobistych pozwanego wraz z odsetkami od dnia 28 listopada 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że dnia 23 czerwca 2015 r. doszło do wydania wyroku, w którym Sąd Okręgowy w (...)w sprawie o sygn. akt (...)uniewinnił powoda od zarzucanego mu czynu sprzedaży małoletniemu wówczas pozwanemu K. R. środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze ok. 75 gram. Dodatkowo w uzasadnieniu wskazano na okoliczności poprzedzające to orzeczenia, a mianowicie wyjaśnienia pozwanego złożone w dniu 27 listopada 2015 r. na Komisariacie Policji w N.. Początkowo pozwany stwierdził, że do sprzedaży w/w środków miało dojść poprzez przypadkowe spotkanie osoby o pseudonimie (...), który miał się poruszać samochodem marki V. (...) koloru ciemnego, mieszkać w jednej z miejscowości pod N., być 30 – letnią osobą o wzroście ok. 180 cm, ostrzyżoną na „łyso”. Wyjaśnienia te oparte były w pewnej mierze na prawdzie. Dopiero w momencie okazania materiału dowodowego w postaci zdjęć pozwany wskazał powoda jako tego, który miał dokonać tego czynu. W tym samym dniu doszło do zatrzymania powoda, a w dalszej konsekwencji do zastosowania wobec niego najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Powód łącznie w izolacji spędził okres od 26 listopada 2014 r. do 22 kwietnia 2015 r., w tym czasie utracił nie tylko możliwość kontynuowania nauki na kierunku informatyka w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w N., ale również dobre imię wśród najbliższych i znajomych. Jego nastrój i przeżycia psychiczne uległy diametralnemu osłabieniu wskutek czego stał się osobą

bardziej skrytą – zamkniętą. Po wydaniu wyroku w sprawie (...) powód podjął decyzję o opuszczeniu granic Polski, gdyż chciał się odłączyć od złych wspomnień zebranych przez 5 miesięcy przebywania w Areszcie Śledczym w P.. Obecnie powód pracuje zagranicą i nie ma chęci powrotu. W przypadku opisywanych wyjaśnień pozwanego w sprawie karnej to polegały one na prawdzie w pewnej mierze. Materiał dowodowy zebrany w tym postępowaniu wskazał jednoznacznie, że jeden ze świadków poruszał się ciemnym V., znajomi nazywali go (...) i mieszkał on w jednej z miejscowości pod N.. Opis tej osoby również nie zgadzał się, czego nie można powiedzieć o powodzie, który ma 22 lata, a wtedy 21 lat, nie jest i nigdy nie był ostrzyżony na „lyso” i jest znacznie wyższy od wzrostu podawanego przez pozwanego. Wskazał, na to również Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku (k.10-14 uzasadnienia), gdzie odniósł się w dużej mierze do wypowiedzi pozwanego i jej nielogiczności. W wyniku pomówień pozwanego doszło do rażącego naruszenia dóbr osobistych powoda, który został umieszczony w Areszcie Śledczym w P. na okres 5 miesięcy. Na dzień dzisiejszy nie jest już taką osobą jaką był wcześniej. Wskazać należy na związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem dobrego imienia powoda i niekorzystnych przeżyć psychicznych, a nieprawdziwymi wyjaśnieniami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, które doprowadziły do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Gdyby pozwany powiedział prawdę, to do tej sytuacji w ogóle by nie doszło, a Sąd Okręgowy nie musiałby zajmować się tą sprawą w przypadku powoda, w szczególności, że pozostałe przypisane mu czyny uznał za występki mniejszej wagi, za który nie można było zastosować w/w środka zapobiegawczego.

Pozwany K. R. w odpowiedzi na pozew z 23 listopada 2015 r. (k.48-50) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm, przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi pozwany w pierwszej kolejności wskazał, że w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w (...) o sygn. akt (...) powód G. H. został oskarżony o popełnienie czterech przestępstw. Faktycznie został on uniewinniony od popełnienia przestępstwa (zarzutu IV) dotyczącego sprzedaży środków odurzających pozwanemu. W zakresie pozostałych czynów dotyczących posiadania i sprzedaży środków odurzających innym osobom powód został prawomocnie skazany. Zatem, wobec materiału dowodowego zebranego na etapie postępowania przygotowawczego Prokurator Rejonowy w Nysie wystąpił o zastosowanie wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, a Sąd ów wniosek uwzględnił. Nie jest więc tak, że podejrzany na tym etapie G. H. był nieskazitelny i niczemu niewinny, a wobec tylko wyjaśnień K. R. został aresztowany. Sąd stosując areszt z całą pewnością kierował się całokształtem okoliczności zebranych w sprawie. Jeżeli chodzi o wyjaśnienia K. R. złożone w przedmiotowej sprawie, to sam fakt, że Sąd Okręgowy nie uznał winy i sprawstwa G. H. w zakresie IV zarzutu nie powoduje, że twierdzenia pozwanego były nieprawdziwe. Tak ocenił je Sąd Okręgowy kierując się zasadą in dubio pro reo. K. R. wyjaśnił jak było z osobą powoda, a Sąd powołując się na rozbieżności i inne dowody uznał, że jego wyjaśnienia nie zasługują na wiarę. Pozwany jako współoskarżony w tej sprawie nie mógł występować jednocześnie jako oskarżyciel posiłkowy i zaskarżyć przedmiotowego wyroku. To nie K. R. stawiał G. H. zarzuty, to nie on kierował wnioskiem o zastosowanie aresztu i to przecież nie on ten areszt zastosował. O ile G. H. czuje się pokrzywdzony faktem, iż został tymczasowo aresztowany w tej sprawie, to swoje ewentualne roszczenia winien wysuwać wobec Skarbu Państwa na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. Ponadto pozwany poddał w wątpliwość, czy powód faktycznie nie miał możliwości kontynuowania edukacji. Nadto wskazał, że jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w (...) w sprawie (...) w dacie wydania wyroku G. H. pracował w firmie (...) w N.. Rodzi się zatem pytanie czy powód został zwolniony z pracy i dlatego wyjechał za granicę czy może, jak wielu ludzi w jego wieku, pojechał do pracy za granicę w związku z możliwością uzyskania wyższych zarobków. Pozwany zakwestionował swą odpowiedzialność co do zasady i co do wysokości.

Na rozprawie dnia 9 grudnia 2015 r. (k. 57,61) strony podtrzymały swoje stanowiska.

Na rozprawie dnia 7 września 2016 r. (k. 96) strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd Okręgowy w (...) prawomocnym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt (...) w pkt I oskarżonego G. H. uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 01 września 2014 r. w N. woj. (...), posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci marihuany w ilości 16,47 gram, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności. Dalej w pkt IV wyroku oskarżonego G. H. uznał za winnego popełnienia czynów zabronionych opisanych w pkt II i III części wstępnej wyroku (tj. tego, że: w sierpniu 2014 r. w N., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił P. S. środek odurzający w postaci marihuany o wadze 0,21 grama za kwotę 25 złotych tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz tego, że w okresie od maja 2014 r. do czerwca 2014 r. w N., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił R. S. (1) środek odurzający w postaci marihuany w nieustalonej ilości za kwotę 25 złotych tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii), z tym, że przyjął, iż stanowią one wypadki mniejszej wagi, tj. przestępstwa z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. W pkt VIII wyroku Sąd na podstawie art. 91 § 2 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączył wymierzone G. H. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności. W pkt IX wyroku Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu G. H. łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech lat) próby. Natomiast w pkt X wyroku Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu G. H. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 01 września 2014 r. oraz od 26 listopada 2014 r. do 22 kwietnia 2015 r.

Jednocześnie Sąd Okręgowy w (...) w pkt XI uniewinnił oskarżonego G. H. od zarzutu popełnienia czynu zabronionego opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku tj. tego, że w listopadzie 2014 r. w N., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru trzykrotnie udzielił małoletniemu K. R. środek odurzający w postaci marihuany o wadze nie mniejszej niż 5 gram netto za kwotę 150 złotych, następnie o wadze nie mniejszej niż 10 gram netto za kwotę 350 złotych oraz w dniu 27 listopada 2014 r. o wadze nie mniejszej niż 60,78 grama brutto za kwotę 1.400 złotych tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 i 2 w zw. z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Sąd Okręgowy w (...) wskazał, że w świetle ustalonych w sprawie okoliczności popełnienie przez oskarżonego G. H. zarzucanych mu przestępstw, jego wina i sprawstwo nie budziły wątpliwości Sądu. Wskazano, że G. H. przyznał się do popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt I, II i III aktu oskarżenia. G. H. nie kwestionował, że posiadał wbrew przepisom ustawy środki odurzające w postaci marihuany oraz, że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i udzielał P. S. i R. S. (1) środek odurzający w postaci marihuany. Sąd Okręgowy ustalił, że G. H. handlował marihuaną. Jednocześnie brak było podstaw do uznania przez Sąd Okręgowy G. H. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z pkt IV aktu oskarżenia. W ocenie Sądu Okręgowego w (...) zebrany w sprawie materiał dowodowy w zakresie tego czynu nie daje takich pewnych, nie budzących wątpliwości podstaw do obalenia domniemania niewinności oskarżonego i uznania go winnym. Dalej Sąd Okręgowy wskazał, że prokurator stawiając oskarżonemu zarzut wskazany w punkcie IV aktu oskarżenia w zasadzie oparł się na dowodzie z pomówienia współoskarżonego K. R., który wskazał na osobę G. H. jako dostawcy ujawnionej przy nim marihuany oraz nabytej wcześniej. Jakkolwiek z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że G. H. zajmował się udzielaniem marihuany, taka była wiedza o nim wśród znajomych, o czym zeznał R. S., a na powyższe wskazuje również protokół oględzin telefonu, to jednakże Sąd Okręgowy zważył, dokonując analizy wyjaśnień K. R. z postępowania przygotowawczego, że nie zasługują one na danie im wiary oraz poczynienie na ich podstawie pewnych i prawidłowych ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonego G. H. tj. by to on dostarczył wskazane w zarzucie środki odurzające K. R.. Tym samym brak było podstaw, zdaniem Sądu Okręgowego, do zakwestionowania wiarygodności oskarżonego G. H. nie przyznającego się do sprawstwa w zakresie tego czynu oraz obalenia domniemania niewinności.

Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, iż w stosunku do oskarżonego G. H., co do którego została orzeczona kara nie wyższa niż 2 lata pozbawienia wolności, a więc mogąca podlegać zawieszeniu jej wykonania, zasadnym będzie zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary. Sąd miał na uwadze, że oskarżony nie był dotąd

karany. W ocenie Sądu w stosunku do oskarżonego można wysunąć pozytywną ocenę kryminologiczną uzasadniającą twierdzenie, iż umyślawiając sobie konsekwencje nie popełni już w przyszłości przestępstwa.

Wobec pozbawienia oskarżonego wolności w sprawie, Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu G. H. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 01 września 2014 r. oraz od 26 listopada 2014 r. do 22 kwietnia 2015 r.

Dowód: wyrok SO w O. sygn. akt (...)wraz z uzasadnieniem k. 8-26 oraz w aktach SO O. (...) (...)k. 620-624, 637-650

W toku postępowania przygotowawczego w sprawie (...) pozwany K. R. w dniu 27 listopada 2014 r. wyjaśnił, że 14 listopada 2014 r. koło Szkoły Podstawowej nr (...) w N. poznał wcześniej nieznanego mu mężczyznę, który siedział w samochodzie osobowym marki V. (...) na (...) rejestracji. Ów mężczyzna zaczął K. R. i zapytał czy ma lufkę i zaproponował, że mogą zapalić marihuanę. K. R. się zgodził i palili marihuanę w samochodzie tego chłopaka, który wyjął woreczek suszu z marihuaną i częścią nabił lufkę. Resztę marihuany tj. około 5 gram przekazał K. R., aby ją sprzedał. Pozwany wyjaśnił, że chłopak ma pseudonim GRUBY. Dalej pozwany wyjaśnił, że w dniu 27 listopada 2014 r. chłopak o pseudonimie GRUBY przedzwonił do niego. Umówili się i spotkali przed szkołą. Kiedy K. R. wszedł do samochodu chłopak o pseudonimie GRUBY przekazał mu dużą paczkę marihuany. K. R. miał dla niego zarobić 1.400 zł, a nadwyżka pieniędzy miała być dla niego. Po jednej lekcji poszedł ze swoim znajomym R. M. na plac zabaw przy ul. (...) w N., aby zapalić papierosa. Jednak tam zostali zaczepieni przez Straż Miejską. K. R. przestraszył się tej całej sytuacji z powodu tego co miał w plecaku i chciał uciec, ale został złapany. Znalaziono koło niego woreczki z białym proszkiem. Następnie przyjechali policjanci i jeszcze znaleziono przy nim, sam wyjął, kilka woreczków z marihuaną. Była to marihuana z poprzedniej dostawy. Miał ją dla siebie do palenia. Znalaziono też tę paczkę z wcześniejszej dostawy u grubego. Pozwany został zatrzymany i przewieziony do KPP w N.. K. R. wyjaśnił, że nie zna GRUBEGO, a pierwszy raz go spotkał dwa tygodnie temu. Ma on ok. 30 lat przynajmniej tak wygląda, jest wysoki ma ok. 180 cm, jest faktycznie gruby i łysy.

W trakcie składania wyjaśnień dnia 27 listopada 2014 r. policjanci okazali pozwanemu album zdjęciowy z sześcioma zdjęciami, gdzie pod nr 4 znajdowało się zdjęcie powoda G. H.. Na okazanym albumie pozwany rozpoznał mężczyznę, od którego miał dostać marihuanę do sprzedaży i na którego mówił GRUBY. Pozwany wskazał jako tę osobę zdjęcie G. H..

Dowód: protokół przesłuchania w charakterze podejrzanego K. R. k. 27-31 oraz w aktach SO O. (...) (...)k. 84-87

Sąd Okręgowy wO. (...) wyrokiem z dnia 18 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie sygn. akt (...) oddalił w całości wniosek powoda G. H. o zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że analizując stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec G. H. nie sposób uznać, iż nastąpiło wbrew regułom, o których mowa w rozdziale 28 kodeksu postępowania karnego. Dalej w uzasadnieniu wskazano, że można jednak przyjąć, analizując argumentację zawartą w postanowieniach o zastosowaniu aresztu i jego przedłużeniu, że tymczasowy areszt – stosowany przede wszystkim w związku z zarzutem popełnienia zbrodni z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – w świetle wyroku Sądu Okręgowego w O. (...) z dnia 23 czerwca 2015 r. i rozstrzygnięcia co do niego, spowodował dodatkową, niezasłużoną dolegliwość. Zgodnie jednak z pkt X wyroku Sądu Okręgowego wO. (...) z dnia 23 czerwca 2015 r., areszt tymczasowy stosowany wobec G. H. w sprawie (...) został w całości zaliczony na poczet wymierzonej mu tym wyrokiem kary pozbawienia wolności. Nie została zatem spełniona druga przesłanka warunkująca możliwość zasądzenia zadośćuczynienia w oparciu o przepis art. 552a § 2 kpk.

Dowód: wyrok SO w O. (...)sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem k. 74-76.

Przed aresztowaniem G. H. był człowiekiem wesołym, rozrywkowym, uśmiechniętym i żywiołowym. Lubił bawić się na tzw. „domówkach”. Rodzina nie wiedziała, że powód zajmuje się sprzedażą narkotyków. O tym, że przeciwko powodowi toczy się sprawa karna matka powoda dowiedziała się, kiedy powód został zatrzymany w dniu 01 września 2014 r. Wtedy skontaktowała się z nią Policja. Dla matki powoda był to szok. Wówczas powód przyznał się do

popelnienia pierwszych trzech zarzutów stawianych mu aktem oskarżenia. Wobec powoda zastosowano środek zapobiegawczy w postaci dozoru Policji. Przed aresztowaniem powoda w dniu 26 listopada 2014 r. znajomi wiedzieli, że G. H. ma dozór policyjny i toczy się przeciwko niemu postępowanie karne, ale powód nie chciał o tym rozmawiać, a oni w to nie wnikali. Kiedy Policja przyjechała aresztować powoda w dniu 26 listopada 2014 r. dla rodziny i dla znajomych powoda było to wielkie zaskoczenie, w szczególności dla matki powoda E. H., która się załamała. Wówczas pogorszyły się jej dolegliwości z sercem i krążeniem. Powód wspierał matkę, która była pod opieką poradni onkologicznej. O tym, że powód został aresztowany znajomi dowiedzieli się od jego matki. Znajomi ani rodzina nie wiedzieli, że G. H. handlował narkotykami, ani że zażywał narkotyki, palił marihuanę.

Powód w areszcie śledczym przebywał z innymi podejrzanymi, w tym podejrzanymi o ciężkie zbrodnie. Widzenia powoda z rodziną w areszcie były sporadyczne przez płytę. Pobyt w areszcie był trudny dla powoda, tym bardziej, że był to okres świąteczny, który zawsze spędzał wspólnie z rodziną, a nie w izolacji.

Po opuszczeniu aresztu powód był smutny, rzadko się spotykał ze znajomymi. Powód był smutny, że zawiódł rodzinę tym, że wpadł na tak głupi pomysł, aby sprzedawać narkotyki. Zasmucał go fakt, że przyczynił się do pogorszenia stanu zdrowia swojej mamy. Przed aresztowaniem powód studiował w trybie dziennym na trzecim roku na kierunku informatyka na Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w N.. Był zadowolony ze studiów. Wówczas był na utrzymaniu rodziców. Został skreślony z listy studentów, bowiem miał absencję w zajęciach. Miał możliwość kontynuowania studiów poprzez powtarzanie semestru. Wcześniej nie miał problemów z nauką. Powód mógł rozpocząć naukę w październiku 2015 r., jednak wiązało się to z kosztami 1.200 zł za powtarzanie semestru. Powód chce kontynuować naukę. Znajomi nie zaczęli go negatywnie postrzegać z uwagi na fakt, iż został aresztowany.

Przed aresztowaniem powód pracował dorywczo w firmie (...) w N. od końca sierpnia do końca września 2014 osiągając wynagrodzenie ok. 1.200 zł miesięcznie. Po wyjściu z aresztu powód pracował na okresie próbnym w firmie (...) w N. osiągając dochód ok. 1.000 zł miesięcznie. Całe wynagrodzenie powód przekazał rodzicom, aby zwrócić im koszty obrony.

Powód następnie wyjechał do Holandii, gdzie ma siostrę i brata, aby odpocząć od całej sytuacji jaka go spotkała w związku z postępowaniem karnym. Powód wyjechał aby zmienić otoczenie. Bał się, że może powtórzyć się sytuacja z aresztowaniem. Obawiał się, że przyjdzie po niego Policja i będzie musiał udowadniać, że jest niewinny. Ponadto powód chciał zarobić. W Holandii powód pracuje fizycznie, jeździ na wózku widłowym. Po opłaceniu pokoju zostaje mu 200 euro tygodniowo. Obecnie powód stał się odważniejszy w kontaktach ze światem. Nie żyje strachem, że go aresztują.

Dowód: zeznania świadka M. P. k. 58,61, zeznania świadka R. P. k. 58-59, 61, zeznania świadka C. M. k. 59-60,61, zeznania świadka E. H. k. 66-68, 70, przesłuchanie powoda G. H. k. 68-69, 70.

Pozwany K. R. w toku postępowania karnego w sprawie III K 33/15, jak i obecnie konsekwentnie wskazuje, że otrzymał od powoda w celu odsprzedaży marihuanę, którą zatrzymała u niego Policja w listopadzie 2014 r. Pozwany pracował na umowę zlecenia jako serwisant w sklepie (...) w N. i zarabiał 600 zł miesięcznie. Następnie był bezrobotny, obecnie ma zacząć pracę w na okres próbny w firmie (...). W trybie zabezpieczenia płaci alimenty na utrzymanie małoletniej M. W..

Dowód: przesłuchanie pozwanego K. R. k. 80,82, 96

Powód został tymczasowo aresztowany w toku postępowania karnego na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w Nysie z dnia 28 listopada 2014 r. Zastosowanie tego środka zapobiegawczego uzasadniono dużym prawdopodobieństwem popelnienia przez powoda zarzucanych mu czynów, obawą mactwa ze strony powoda, spowodowaną jego zachowaniem (nie przyznaniem się do wszystkich zarzucanych mu czynów), a także grożącą mu wysoką karą za przestępstwa z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Dowód: postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania w aktach SO O. (...) (...)k. 127-128

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo G. H. podlegało oddaleniu w całości.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na dokumentach w postaci: wyroku Sądu Okręgowego w O. (...) z dnia 23 czerwca 2015 r. wydanego w sprawie sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem, wyroku Sądu Okręgowego w O. (...) wydanego w sprawie sygn. akt (...) wraz z uzasadnieniem, protokołu przesłuchania w charakterze podejrzanego K. R. oraz postanowienia o zastosowaniu tymczasowego aresztowania. W ocenie Sądu stanowiły one wiarygodny materiał dowodowy nadający się do poczynienia na jego podstawie ustaleń faktycznych.

Ponadto stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie dowodu z zeznań świadków: M. P., R. P., C. M., E. H., którym Sąd dał wiarę co do zasady w całości. Świadkowie Ci opisali jaki wpływ tymczasowe aresztowanie miało na powoda i jego życie. Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne. Nadto zeznania te wzajemnie się uzupełniały i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka E. H., w zakresie w jakim zeznała ona, że w dziekanacie uczelni uzyskała informację, że lepiej, żeby powód nie kończył teraz studiów, bo to zagraża reputacji uczelni. Zeznania te nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym.

Dodatkowo Sąd posiłkował się dowodem z przesłuchania stron. Powód G. H. w sposób szczegółowy opisał uczucia jakie mu towarzyszyły podczas tymczasowego aresztowania oraz po opuszczeniu Aresztu Śledczego w P.. Ponadto powód opisał jaki wpływ tymczasowe aresztowanie miało wpływ na jego życie osobiste. W tej części Sąd uznał zeznania powoda za wiarygodne. Z kolei pozwany podtrzymał to co wyjaśniał w postępowaniu karnym

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci wolności, bowiem jak twierdził na skutek fałszywego oskarżenia współoskarżonego w sprawie karnej - pozwanego K. R. został tymczasowo aresztowany i w okresie od 26 listopada 2014 r. do 22 kwietnia 2015 r. przebywał w Areszcie Śledczym w P. za czyn, za który został uniewinniony. Pozbawienie podwoda wolności miało skutkować doznaniem przez niego krzywdy polegającej na: utracie dobrej opinii w środowisku, przerwaniu studiów, przebywaniu w okresie Świąt Bożego Narodzenia bez rodziny, w osamotnieniu, przebywaniu w izolacji z osobami, które w areszcie przebywały za poważniejsze przestępstwa.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest przepis art. 415 k.c., art. 24 k.c. w zw. z art. 448 kc.

Po myśli z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zgodnie z przepisem art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Z treści powołanego przepisu wynika zatem, że do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą.

Z kolei przepis art. 448 k.c. stanowi, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W przedmiotowej sprawie nie można zachowaniu pozwanego, który rozpoznał powoda jako osobę udzielającą mu środków odurzających w postaci marihuany w listopadzie 2014 r. przypisać cech zawinionej bezprawności.

Zgodnie z art. 234 k.k. kto, przed organem powołanym do ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo, w tym i przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne, fałszywie oskarża

inną osobę o popełnienie tych czynów zabronionych lub przewinienia dyscyplinarnego, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, że pozwany w procesie karnym toczącym się przed Sądem Okręgowym w Opolu pod sygn. akt III K 33/15 występował w charakterze oskarżonego.

Zgodnie z art. 175 § 1 k.p.k. oskarżony ma prawo składać wyjaśnienia; może jednak bez podania powodów odmówić odpowiedzi na poszczególne pytania lub odmówić składania wyjaśnień. O prawie tym należy go pouczyć. W zakresie prawa do złożenia wyjaśnień problematyczna jest kwestia tzw. prawa do mówienia nieprawdy. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 11 stycznia 2006 r. (I KZP 49/05) oskarżony, który składając wyjaśnienia w związku z toczącym się przeciwko niemu postępowaniem karnym, fałszywie pomawia inną osobę o współudział w tym przestępstwie w celu ukrycia tożsamości rzeczywistych współuczestników tego przestępstwa, a nie w celu własnej obrony, wykracza poza granice przysługującego mu prawa do obrony i może ponosić odpowiedzialność karną z art. 234 k.k. Inaczej kształtowałyby się sytuacja pozwanego gdyby w sprawie karnej występował w roli świadka. Świadek ma obowiązek mówienia prawdy i nie zatajania prawdy. Za składanie fałszywych zeznań świadkowi grozi mu odpowiedzialność karna i ewentualnie cywilna.

W niniejszej sprawie pozwany nie został prawomocnie skazany za popełnienie przestępstwa z art. 234 k.k. Zdaniem Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę nie dopuścił się on w sposób zawiniony przedmiotowego przestępstwa. Pozwany bowiem konsekwentnie zarówno w postępowaniu karnym, jak i cywilnym twierdził, że marihuanę zatrzymaną u niego w listopadzie 2014 r. otrzymał od powoda. Nie można przyjąć, że pomówił inną osobę o współudział w tym przestępstwie w celu ukrycia tożsamości rzeczywistych współuczestników tego przestępstwa, a nie w celu własnej obrony.

W przedmiotowej sprawie Sąd miał za zadanie zbadać też, czy zachowanie pozwanego polegające na wskazaniu jako osoby udzielającej mu narkotyków, jest czynem sprzecznym z zasadami współżycia społecznego. W świetle zeznań pozwanego złożonych w niniejszej sprawie, a w szczególności ustalenia motywacji oskarżenia powoda i wskazania go jako osoby, która udzieliła mu narkotyków oraz w oparciu o akta sprawy karnej Sądu Okręgowego w O. (...) sygn. akt (...) nie sposób zachowaniu pozwanego przypisać cech bezprawności w postaci sprzeczności z zasadami współżycia społecznego. Powód udzielał bowiem narkotyków, do czego się przyznał i za co został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w O. (...) z dnia 23 czerwca 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt (...) Nie był osobą, która nie dopuściła się żadnych przestępstw związanych z udzielaniem narkotyków.

Zdaniem Sądu w toku przedmiotowego postępowania nie została wykazana też szkoda - krzywda, jaką powód poniósł w związku z pozbawieniem wolności na skutek tymczasowego aresztowania. Należy się tu powołać na argumentację Sądu Okręgowego w Opolu, który wyrokiem z dnia 18 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie sygn. akt (...) oddalił wniosek G. H. o zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że analizując stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec G. H. nie sposób uznać, iż nastąpiło wbrew regułom, o których mowa w rozdziale 28 kodeksu postępowania karnego. Można jednak przyjąć, analizując argumentacją zawartą w postanowieniach o zastosowaniu aresztu i jego przedłużeniu, że tymczasowy areszt – stosowany przede wszystkim w związku z zarzutem popełnienia zbrodni z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – w świetle wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 czerwca 2015 r. i rozstrzygnięcia co do niego, spowodował dodatkową, niezaskarżoną dolegliwość. Niezasadnie wykonany środek zapobiegawczy może być podstawą zasądzenia zadośćuczynienia jedynie w sytuacji, w której nie można było go zaliczyć na poczet orzeczonych kar. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że w świetle pkt X wyroku Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 23 czerwca 2015 r., iż areszt tymczasowy stosowany wobec G. H. w sprawie (...) został w całości zaliczony na poczet wymierzonej mu tym wyrokiem kary pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę powód nie doznał krzywdy w związku z pozbawieniem wolności poprzez tymczasowe aresztowanie – skazano go za czyny związane z posiadaniem i udzielaniem narkotyków na karę

10 miesięcy pozbawienia wolności, w areszcie powód przebywał od 26 listopada 2014 r. do 22 kwietnia 2015 r. i cały ten okres zaliczono mu na poczet orzeczonej kary.

Nadto z zeznań świadków przesłuchanych w sprawie nie wynika, że powód utracił dobrą opinię w środowisku koleżeńskim na skutek tego aresztu. Tymczasowe aresztowanie nie zmieniło stosunku znajomych do powoda. Odmienne zeznawała matka powoda, która zeznała że kontakty powoda ze znajomymi ucichły. Jednak konfrontując zeznania matki powoda z tym, co zeznały osoby postronne, które nie są zainteresowane wynikiem przedmiotowego postępowania Sąd odmówił im wiary w tej części. Ponadto Sąd ustalił, że podstawą skreślenia powoda z listy studentów była absencja na zajęciach, a nie postępowanie dyscyplinarne toczące się w związku z tymczasowym aresztowaniem powoda. Ponadto powód miał możliwość kontynuowania nauki poprzez powtarzanie semestru, jednak nie podjął ponownie studiów z własnej woli.

W świetle całokształtu materiału dowodowego, Sąd uznał więc, że powód nie doznał krzywdy, wskutek tymczasowego aresztowania.

Jednocześnie Sąd wskazuje, że sytuacja powoda byłaby inna, gdyby powód został pomówiony przez pozwanego – współoskarżonego o czyn, za który zostałyby całkowicie uniewinniony, a nie został skazany za podobne przestępstwa. Sytuacja powoda była jednak taka, że dopuścił się przestępstw udzielania narkotyków, co prawda były to wypadki mniejszej wagi jak uznał Sąd Okręgowy w O. (...), jednakże powód zajmował się udzielaniem środków odurzających osobom trzecim do czego się przyznał i za co został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w O. (...) z dnia 23 czerwca 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt (...)

Wobec powyższego brak jest podstaw do przypisania zachowaniu pozwanego cech zawinionej bezprawności oraz brak jest krzywdy po stronie powoda powstałej na skutek pozbawienia wolności na podstawie tymczasowego aresztowania.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie powód przegrał sprawę, zatem Sąd postanowił zasądzić od powoda G. H. na rzecz pozwanego K. R. koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.200,00 zł zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t., ze zm.) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł .

Wobec powyższego, na podstawie przytoczonych przepisów orzeczono jak w wyroku.